

Apolonija Simon

ODSEVI

28. 8.–26. 9. 2026

artKIT

Slikarstvo Apolonije Simon zaznamuje posebno občutje časa. Njene slike so kakor tihi pristani, v katere vstopamo, da bi svet zaznali v njegovi elementarni navzočnosti, osvobojeni vsakdanjega šuma. V polju krajine, dreves, horizontov in odprtih prostranstev se tako motiv skozi čas razpira kot prostor vse bolj globljega zrenja.

Umetnično slikarstvo se dotika dolge tradicije evropske krajine, ki se razpira od renesančnega raziskovanja prostorske in atmosferske globine, romantičnega razumevanja krajine kot nosilke notranjega občutja ter vse do sodobnega pojmovanja slike kot samostojnega imaginarnega prostora. Krajina se v njenem slikarstvu preobraža v imaginarni prostor, kjer se konkretnost kraja in trenutka razširi v širše območje občutenja, pokrajina pa postaja notranja podoba sveta, v kateri se pogled srečuje z lastnim doživljanjem. Imaginarna krajina je osrednji motivni svet njenega ustvarjanja, h kateremu se umetnica že desetletja vrača z vztrajnostjo, ki razkriva njeno globoko zaupanje v neskončne izrazne možnosti tovrstnega motiva. Skozi različne zorne kote, barvne plasti, svetlobo, perspektivne odnose, horizonte, prostorske postavitve in prehode ter razmerja med bližino in daljavo lahko vedno znova preizkuša, kako iz dvodimenzionalne površine ustvariti občutek odprtega globokega prostora. Barva in svetloba pri tem postajata temeljni sredstvi gradnje, s čimer vzpostavlja prostorske razdalje in atmosfero ter površino slike preobraža v prostor, skozi katerega lahko potuje oko. Vzpostavljen imaginarni slikovni svet biva z lastno notranjo logiko in mitologijo, v katerem se pogled skoraj telesno giblje, sidra, zadržuje in vstopa vse globlje v atmosfero slike.

Barvni svet njenega slikarstva je bogato raznolik in vsestranski. Slikarska tehnika, uporaba jajčne tempere in olja na platnu, podeljuje barvi posebno žlahtnost, prosojnost in notranjo svetlobo. Različni toni se medsebojno prežemajo, njihovi prehodi pa vzpostavljajo čustveni značaj podobe in občutljivo ravnovesje med površino in globino. Prav v tem širokem razponu se razkriva njena izjemna dovršenost v obvladovanju barve in njenega celotnega izraznega registra. Monokromni pristopi lahko dosežejo izrazito barvno intenziteto, posamezni toni pa v določenih delih pridobijo skoraj žarečo moč, vendar se njeno slikarstvo razprostira tudi v bogatem spektru polno nasičenih barvnih harmonij. Topli jesenski in zemeljski toni se srečujejo z nežnimi rožnatimi in modrimi prelivi neba, drugod pa podobo prežema živa smaragdna zelenina ali globoka temna modrina. Umetničina široka barvna paleta omogoča nenehno raziskovanje razmerij med toplino in hladom ter med zadržanostjo in intenzivnostjo. Z mojstrsko potezo in suverenim obvladovanjem tehnike ustvarja prefinjeno prosojnost posameznih nanosov, skozi katero se barvni toni medsebojno prepletajo in v svoji notranji svetilnosti vzpostavljajo občutek dihajočega prostora. Barva je tako sredstvo ustvarjanja atmosfere in hkrati samostojen nosilec energije slike.

Figure v njenem slikarstvu delujejo kot vstopna opna med gledalcem in slikovnim prostorom. S svojo zadržano navzočnostjo omogočajo, da se gledalec z njimi poistoveti in se v miselnem prostoru slike znajde kot njegov sestavni del. Figura tako postane vez med zunanjim pogledom in notranjim doživetjem podobe. Hkrati velikost figur in dreves vzpostavlja merilo celotne kompozicije. Njihove dimenzije določajo občutek oddaljenosti, višine in prostranstva ter gledalcu omogočajo, da prostor telesno zazna. Majhna figura v širini krajine lahko poudari njeno brezmejnost, medtem ko bližja in večja figura ustvarita občutek neposrednejše prisotnosti. Merilo tako postane pomembno sredstvo gradnje prostora, kjer lahko preko razmerja med človekom in okoljem začutimo širino, globino in veličino prostorskega pogleda slike. Ob drevesih, pokrajinah, horizontih ter človeških in drevesnih

figurah se pojavlja tudi voda, ki v podobo vnaša posebno razsežnost odseva in prehajanja. Njena površina lahko deluje kot druga raven pogleda, kot prostor, kjer se nebo, svetloba in krajina ponovno pojavijo v spremenjeni podobi. Voda tako razširja motivni svet slike in ustvarja občutek dvojnosti. Svet se kaže nad svojo površino in hkrati v njej, kakor bi se vidno nenehno vračalo samo vase.

Slike v sebi nosijo posebno lastnost, kjer se njihova resničnost zdi bolj prostrana od tistega, kar je neposredno vidno. Pogled vstopi v prostor slike in se počasi pomika proti daljavi, kjer se posamezne oblike raztapljajo v atmosferi. Perspektiva pri tem vzpostavlja pot gledanja, linije prostora vodijo oko proti horizontu, vendar ga tam ne ustavijo. Zdi se, kakor da se podoba nadaljuje onkraj svojega roba in odpira prostor, ki pripada bolj občutenju kakor prostorsko vidni orientaciji. V slikah je prav tako močen občutek trenutnega mirovanja, ko zrak zastane v skoraj otipljivi zgoščenosti ter čas za hip upočasni svoj tok. Med gibanjem in mirovanjem se tako vzpostavlja posebna napetost, zaradi katere krajina deluje kakor trenutek, ujet tik pred svojo spremembo.

Simon gradi svet mehkih prehodov, zadržane svetlobe in prefinjene barvne prisotnosti in tišine, kjer drevesa in človeške silhete bivajo kakor očitniki časa, ki zaznamujejo minljivost, obenem pa v svoji navzočnosti nosijo slutnjo nečesa trajnega, kar se skozi podobo dotika večnosti. Tako skozi slike teče skrivnostna nit, skoraj otipljiva, vendar vedno izmuzljiva. Njene podobe imajo čarobno atmosfero, ki se poraja iz razmerja med prepoznavnostjo krajine in občutkom nečesa težko določljivega. Delujejo kakor kraji, ki jih oko prepozna, notranji svet pa jih doživlja kot nekaj skoraj sanjskega. Podoba tako združuje skrivnost in milino ter biva med dotakljivo metafizično realnostjo, graciozno nežnostjo in prefinjeno subtilnostjo, v kateri se stvarnost krajine počasi preobraža v območje pravljici. Od tod izvira tudi skrivnostna nit, ki povezuje njen opus. Motivi se spreminjajo, kompozicije se preoblikujejo, perspektive odpirajo vedno nova vstopanja v prostor, občutje pa ohranja svojo notranjo kontinuiteto. Vsaka nova podoba je drugačen pogled v isti, a širši svet. Prav v tem razmerju med ponavljanjem in preobrazbo se razkriva posebnost njenega slikarstva. Desetletja dolgo raziskovanje podobnega motivnega sveta postaja raziskovanje samega gledanja. Isti svet se skozi čas kaže drugače, saj se z leti spreminja naš pogled nanj in nas življenje počasi uči videti tisto, česar posamezni dnevi še ne morejo razkriti.

– Nina Šardi

BIOGRAFIJA

Spletna stran

Apolonija Simon je bila rojena leta 1967 v Brežicah. Po končani srednji gradbeni šoli v Celju se je leta 1985 vpisala na Akademijo za likovno umetnost v Ljubljani. Študirala je slikarstvo in diplomirala pri profesorjih Andreju Jemcu in Jožefu Muhoviču leta 1990. Leto prej je prejela študentsko Prešernovo nagrado. Leta 1995 je končala še specialistični študij slikarstva. Med letoma 1994 in 1997 je bila asistentka stažistka za risanje in slikanje pri profesorju Jemcu na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Od leta 1999 poučuje risanje in slikanje na Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani.

Apolonija Simon
ODSEVI
28. 8.–26. 9. 2026

artKIT, Glavni trg 14, Maribor
Odpiralni čas: od torka do petka od 15. do 19. ure, v soboto od 10. do 13. ure